

χῶς — τὸ νὰ θελήσωμε νὰ κλείσωμε σ κ λ ἄ θ ο ὅ
 ἓνα μαρμαρένιο πύργο. Εἶναι ἐντελῶς ἀνάξιο κἀν συ-
 ζήτησης, ἐντελῶς κομικὸ, ἀν ὄχι λυπηρὸ γιὰ τὴ δια-
 νοητικότητα μας, τόσο νὰ παραδεχόμεσθε «ὡς ὅτι φή-
 τρωσε στὴ Δύση εἴτε ἄνθρωποι, εἴτε πολιτισμοί, εἶναι
 ἀνθρωποειδές, ὑποτυπῶδες», ὅσο νὰ μὴν παραδεχόμε-
 στε τὴ στιγμή πού καὶ τὰ σύνορα πρόκειται νὰ κα-
 ταργηθοῦν στὴν Πνευματικὴ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν.
 Κάθε ἔθνος θὰ διατηρήσει πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸν ἑαυτὸ
 του. Εἴμαστε πρῶτα ἀπ' ὅλα Ἕλληνες. Αὐτὸ δὲν τὸ
 ξεχνᾷ κανένας κ' οὔτε θὰ εἶταν βέβαια κἀν ἀνάγκη
 νὰ παρατηρηθεῖ, τόσο εἶναι φυσικὸ—εὐτυχῶς—ἀν οἱ
 δημοτικιστὲς προγονόπληχτοι δὲν ἔμοιαζαν νὰ θεω-
 ροῦν κ' ἀντιέλληνες ὅσους ἐναντιώνονται στὸ παρα-
 λήρημά τους. Ἡ Ἑλλάδα ὅμοια μὲ κάθε πολιτισμένη
 χώρα θὰ δεχθεῖ τὸ συνολικὸ ὁμοίομορφο στὶς γενικὲς
 γραμμὲς τῆς ἐξωτερικῆς κ' ἐσωτερικῆς ζωῆς πού ἐπι-
 βάλλει ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς, καὶ θὰ διατηρήσει τὸν
 ἑαυτὸ της ὅμοια μὲ κάθε πολιτισμένη χώρα, σὲ κάθε
 λεπτομέρεια, σ' ὅλες τὶς διαφορὰς πού πλάθουν τὸ πε-
 ρίγυρο, τὸ κλίμα, οἱ παραλλαγὲς τῆς διάθεσης καὶ
 τοῦ χαρακτῆρα σὲ κάθε τόπο, οἱ ριζωμένες φυλετικὲς
 παράδοσες, ἡ ἀδιάσπαστη ἱστορικὴ ζωὴ. Τὸ ντόπιο
 πρᾶμα θὰ κρατήσῃ τὴ θέσιν του, πλατεῖα τῆ θέσιν
 του, ἀλλὰ μόνον τῆ θέσιν του, ὅση κατέχει τὴν σημε-
 ρινὴ ψυχὴ.

Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ὑφαίνει κάθε γυναῖκα τὸ φόρεμά
 της ἢ νὰ κάνει μόνη της τίς στάμνες της, τὰ μαγει-
 ρικὰ της σκεύη, τὰ γυαλικά της, τὰ μουσικὰ ὄργανα,
 καὶ πὺ δυσκολοκατόρθωτο ἀν ὄχι ἀδύνατο, τὰ ἐπιπλά
 της καὶ τὰ σπῆτια της, θὰ μείνει πάντα ἓνα ὁμορφο
 καλλιτεχνικὸ ὄνειρο ἀτόμων, πραγματικὰ παράλογο,
 πού ἴσως κάποτε καὶ νὰ τὸ πραγματοποιοῦν ἐλάχιστοι,
 ἐρασιτεχνικά, δηλαδὴ χωρὶς καμιὰ γενικώτερη σημα-
 σία. Ἡ κ. Σικελμανοῦ δὲν κατάλαβε τὸ ἀρχαῖο ἀθηναϊ-
 κό μυστικόν. Τὸ ἀριστοῦργημα δὲν ἔχει αὐτοτέλεια,
 εἶναι μόνον ἐξωτερικέψη. Πηγάζει ἀπὸ τίς ἀπαιτήσεις
 καὶ τίς ἀνίχνες τοῦ ἐγῶ. Καὶ σήμερον ἡ ζωὴ οὔτε ἐπι-
 τρέπει οὔτε προκαλεῖ τὴν ἐπιθυμίαν στὴ γενικότητα νὰ
 ἔχει ξεχωριστὰ ὠραῖες στάμνες ἢ μαγειρικὰ σκεύη.
 Τὸ συναίσθημα τοῦ ὠραίου μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀνα-
 πτυχθεῖ στὴ σημερινὴ καλλιτεχνικὰ σχεδὸν ἀμόρφωτη
 νεοελληνικὴ κοινωνία, ἀλλὰ πάντα σύμφωνα μὲ τοὺς
 σημερινούς ὅρους τῆς ζωῆς. Κάθε ἐποχὴ δημιουργεῖ
 ἀλλοιώτικα, σύμφωνα μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Πῶς εἶναι
 δυνατὸ μιὰ γυναῖκα νὰ ὑφαίνει μόνη της τὰ φορέ-
 ματά της τὴ στιγμή πού τῆς χρειάζονται τοῦλάχιστο
 πέντε φορέματα τὸ χρονο καὶ σύγχρονα ἔχει ἀναλάβει
 τόσες ὑποχρέωσες στὴ ζωὴ, ζητεῖ τόσα ἄλλα ἀπὸ τὴ
 ζωὴ; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ ντύνεται ἢ πολιτισμένη
 Ἑλληνίδα διαφορετικὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα τῆς Δυτικῆς
 Εὐρώπης. τὴ στιγμή πού τίς χωρίζει μόλις λίγων με-
 ρῶν ταξίδι;

Τὸ ἀριστοῦργημα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν
 ἐξωτερικέψη ἐνὸς ἐγῶ πού ἔφθασε στὴν κορφὴ τῆς
 ἐξελίξεώς του, ὅπως εἶχαν φθάσει οἱ ἀρχαῖοι Ἀθη-
 ναῖοι. Οἱ Νεοέλληνες εἴμαστε ἀκόμα πολὺ νέοι. Πρέ-
 πει πρῶτα ν' ἀναπτύξωμε τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τότε
 μοιραῖα θὰ πλασθεῖ ἢ εἰκόνα τῆς ὁμορφιάς μας. Νὰ
 τὸν ἀναπτύξωμε ἑλληνικὰ καὶ σύγχρονα ἀρμονισμένο
 μὲ τὸν παγκόσμιον πολιτισμόν. Στὸ ἔργο αὐτὸ ἀφωσιώ-

θηκε τὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας καὶ ἴσως ἡ ἐκπαι-
 δευτικὴ μεταρρύθμιση νὰ εἶναι τὸ πρῶτο γερὸ λιθάρι
 στὸ καὶ τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ. Κ' ὅταν κατῶρ-
 θωσε ἓνας Παλαμᾶς, ἀν ὄχι τέλεια, τοῦλάχιστον τόσο
 μεγαλόπνοια, νὰ ζωγραφίσῃ καὶ νὰ τραγουδήσῃ τὴ
 σχεδὸν ἀπλαστὴ ἀκόμα, γεμάτη δισταγμούς κ' ἀμφι-
 βολίες, ἀναποφάσιστη γιὰ τὴν κατεύθυνσίν της νεοε-
 λληνικὴ ψυχὴ, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἔχομε τὴν πε-
 ποίθησιν ὅτι τὸ νεοελληνικὸ ἐγῶ ἔχει μέσα του ὅλη τὴ
 δύναμιν γιὰ ν' ἀναπτυχθεῖ καὶ νὰ δημιουργήσῃ.

Ἀπριλῆς, 1919.

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

*Ξεσκέλιζα πράματα παιδιὰ εἶχα πάρει τὴν μικρὴ
 κασετίνα ὅπου εἶναι κρυμμένα μερικὰ στολίδια, πού
 ἔχουν γιὰ μόνη ἀξία διὰ εἶναι ἐνθῆμια οικογενεια-
 κά τὰ κοίτια ἀπόροσχητα, ἀφηρημένῃ. Ἄνοιξα ἓνα
 μικρὸ κοντί εἶχε μέσα ἓνα δαχτυλίδι ἀπλὸ μὲ μιὰ
 μικρὴ πέτρα, γαλασπράσινη, θαμπή.*

*Αἰσιάνθηκα τὴν καρδιά μου νὰ χιτυπᾷ, γρήγορα,
 δυνατὰ ὁ νοῦς μου, πού ἔτρεχε μακριὰ, μαρμαρώθηκε
 στὸ μικρὸ κοντί, τὰ μάτια μου θλόωσαν γιὰ μιὰς.*

*Ὁ μικροῦλα πέτρα, πράσινη καὶ γαλιανὴ μαζὶ, χω-
 ρὶς λάμψη, χωρὶς σπινθηρισμὸ, δαχτυλίδι ἀπλοϊκόν,
 χωρὶς καμιὰ ἀξία, μὰ γιὰ μένα τόσο ἀκριβόν, τί σκέ-
 φες μακρινὲς στὸ μυαλό μου ἐξυπνήσατε! Πόσες εἰ-
 κόνες, πόσες σκηναὶ στὴ θύμησή μου ξέθαψες, δε-
 χτυλίδι ἀγαπημένο τῆς γλυκειᾶς μου μητεροῦλας.*

*Σ' εἶδα... καὶ μοῦ φάνηκε πὺς ξανάβλεπα τὸ
 χέρι πού σ' ἐφοροῦσε πάντα, τόσο δὲν τὸ θυμῆμαι,
 χωρὶς ἔσένα, τῶσπρον, τ' ὀλοῶσπρον τῆς χέρι, τόσο ἀ-
 παλό, τόσο τρυφερό, ὅταν στὸ κεφάλι μας ἀκουμποῦσε
 καὶ μᾶς χαιδεύε νερά-οιγά.*

*Σ' εἶδα... καὶ μοῦ φάνηκε πὺς τὴν ξανάβλεπα
 μετὰ χρόνια τόσα, ὀλοζώντανη μπροστὰ μου, γιὰ θ-
 λους γλυκειὰ καὶ καλὴ, μὰ γιὰ μᾶς ἀκόμα πὺς πολὺ,
 γιὰ μᾶς, τὰγαπημένα της ἰσέλλα παιδιὰ της.*

*Χειμῶνας... σουροῦπωμα... Στὸ σπῆτι, στὸ γε-
 λασιὸ ὀλοχαρούμενο σπῆτι, πού γιὰ νὰ τὸ φωτίσῃ, νὰ
 τὸ ζεστάνῃ, ἀρκοῦσε ἢ παρουσία της καὶ μόνη, τὴν
 ὥρα πού σκοτεινιάζει, πρὶν ἀκόμα ἀνάψωμ τὰ φῶτα,
 κάθεται στὸ ἰσάκι κοντὰ μιὰ στιγμή ἀπ' τίς φροντί-
 δες της νὰναπανθῆ, ἢ ἀκούραστη μητέρα.*

*Κ' ἐμεῖς, μόλις τὴν καταλάβουμε πὺς κάθισε
 κεῖ, ἀφίνομε μελέτες καὶ παιγνίδια, ἰσέχομε κοντὰ
 της, καὶ καθέννας προσπαθεῖ νὰ προσπεράσῃ τὸν
 ἄλλο γιὰ νὰ πάρῃ τὴν προτιμημένη θέσιν, κεῖ στὰ πό-
 δια της μπροστὰ, νὰ καθίσῃ στὸ χαλί, καὶ τὸ κεφάλι
 του στὰ γόνατά της νὰκουμπήσῃ.*

*Κ' ἐκείνη, χαιδεύει τὰ μαλλιά μας, παίζει καὶ
 γελᾷ μαζὶ μας, καὶ τὸ χέρι της μᾶς δίνει, πού ὀλοι
 τὸ θέλαμε νὰ τὸ πιάσουμε γιὰ νὰ ἐξετάσουμε τὸ πε-
 ριγόν της δαχτυλίδι. Κ' ἐνῶ τὸ κοιτάζω, καὶ περι-
 σσερα τὸ παρατηρῶ, ἔξαινα ἀπότομα ἐκείνη ἰσα-
 βῆ τὸ χέρι της μὲ γέλια... Μπήγγω μιὰ φωνή, τὰρ-
 πάζω, τὸ σφίγγω δυνατὰ τὰγαπημένο της χερσάκι,
 καὶ στὸ στόμα μου φέροντάς το τὸ πνίγω στὰ φι-
 λιά... μὰ ἀλλοίμονο... στὰ χεῖλια μου δὲν βρέθηκαν*

παρά σὺ μονάχα ἀκουμπιομένη, κρούα πέτρα, ὀλόκρουα, γαλάζια καὶ πρασινοπή...

Καλοκαῖρι... Στὸ περιβόλι γαλήνια περπατεῖ ἡ ἐντυχιωμένη μητέρα γύρω της μὲ φωνές, παίζου, κνηγιούνται τὰ παιδιά της, κι αὐτὴ μὲ μιὰ δίκια περηφάνεια, τὰ θαμάζει, τὰ παρακολουθεῖ.

Πότε πότε τὸ παιχνίδι ἀφίονται, τρέχαμε σ' αὐτὴν, κάτι νὰ τῆς ποῦμε. Ὁμοῦμε ἐπάνω της, λαχταρισμένοι, ἀναμμένοι κι αὐτὴ νὰ μᾶς κρατήσῃ προσπαθεῖ μίπως παραξεσταθοῦμε καὶ κρούσοῦμε.

«ὦ, μαμά μου, μαμάκα μου χρυσοῦ», φωνάζω παρακλητικά, ἐνῶ αἰσιάνομαι τὸ δροσερὸ τῆς χέρι, πὸν τὸ στολιζέει πάντα τὰγαπημένο τῆς δαχτυλίδι, σὺ γλοιομένο μέτωπό μου νάκουμπῶ, ἀφῆσέ με νὰ τρέξω ἀκόμω, καὶ μὲ ὀριὴ ἀπ' τὴν μέση τὴν ἀγκαλιάζω, σφίγγοντάς τηρε τρελλά... Ἀλλοῖμονο... τὰ χέρια μου ἀγκαλιάσανε τὸ κενό, καὶ ξεπερῶνε πλάι μου, κρούα, παγωμένα, ἐνῶ ἕνα δάκρυ γλογερό κυλοῦσε κ' ἔβραχε τὸ δαχτυλίδι πὸν θρισκότανε μπροστά μου, γαλαζοπράσινο, θαμπό.

ΕΛΜΙΝΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ

Η ΕΙΣΘΗΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΑΣ

Ἡ καλλιτεχνικὴ μόρφωση τῶν ἀνθρώπων, εἶναι θεωρημένο πᾶς πὸς ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο συντελεστὴ γιὰ τὴν καθολικὴν πρόδοσόν του. Γι' αὐτὸ καὶ σὺ σχολεῖα μᾶς, οἱ σημερινοὶ παιδαγωγοὶ μᾶς μ' ἐνθουσιασμοῦ προσπαθοῦν νὰ χαρίσουν στὴν καινούργια γενεὰ τὰ ἴδια καὶ τὴν δημοφιλή τῆς Τέχνης. Τὸ σχολεῖο, ὅχι ὅπως πρότια, ἀποκορονιστικό, ἀκάθαρτο, ἀνθυγιεινὸ, ἀλλὰ κατοικία ἀληθινῆ, σὺν καὶ νὰς, πὸν θὰ διαπλασθῇ ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων. Σχολεῖα ἡλιοφώτισια, εὐάερα, ὀλοκάθαρα, ὀλόχαρα, στολιομένα μὲ λούλουδα—διακοσμημένα μὲ τέχνη. Τὸ Σχολεῖο μετὰληρη τῆς ζωῆς, τοῦ πολιτισμοῦ ὑπόδειγμα, ὑπόδειγμα καὶ ὀδηγὸς ὀλων τῶν ἀρετῶν σὺν σπῆτι, στὴν κοινότητα, σὺν ἔθνος.

Μὲ τὴν διαίσηση καὶ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς τέχνης, τὰ λόγια αὐτὰ λόγια αἰσιάνομαι μιὰ ἐσώτερη ἀνάγκη νὰ τὰ ἐκφράσω, γιὰ τὴν ἡ χώρα μᾶς θρισκοταί πολὺ ἀδυνατημένη στὴν καλλιτεχνικὴ τῆς διαπαιδαγώγησης. Ἀπὸ τὸ σχολεῖο προσμένουμε οἱ τεχνίτες τὴν διαπαιδαγώγηση τὴν ἀληθινῆ, πὸν θανάτην τὴν γλόγυ τοῦ ὄρατον καὶ πὸν θὰ θρέψῃ μὲ ξεχωριστό' ἐνδιαφέρον καὶ στοργὴ κάθε καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση σὺν τόπο μᾶς. Ἡ τέχνη φροῖας τοῦ πολιτισμοῦ, μέσον ἐκπαιδευτικόν—ἡθοπλαστικὸν ξεφάνωμα μιᾶς ἀνάτηρης διανοητικότητας.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε ἕνα τέτοιον ξεφάνωμα τὰ ἴδιον ἴσχυον νὰ ζιζῶν ἀληθινὰ σχολεῖα μὲ κήπως, πὸν θὰ καλλιερῶνται ἀπὸ τοὺς μαθητὲς φέροντας αὐτοὺς εἶσι πλησιέστερα στὴν φροῖση μὲ τὰ δέντρα, μὲ τὰ φιντὰ, μὲ τὰνθη. Ἡ ἐνυσχόληση αὐτὴ ἀπεδείχθηκε πὸς ἔχει μεγάλη ἐπίδραση σὺν ἔθνος, σὺν χαρακτήρα καὶ σὺν γούστο τῶν παιδιῶν, δυναμώνει τὴν ἔγεια των, δημιουργεῖ πρωτοβουλία, τοὺς κάμνει νάγαποῦν κάτι ὄρατο, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ καὶ εἶναι

ἀρχὴ κάθε μεγάλης δημιουργίας, πὸν πρέπει νὰ ὀδηγᾷ κάθε ἰσορροπιωμένο ἄνθρωπο στὴν ζωὴν του.

Ἀπὸ τὸν κήπο αὐτὸν τοῦ νέου σχολεῖου μᾶς, ἔργο τῶν παιδιῶν μᾶς, τὸ καινούργιο σχολεῖο μᾶς, χιωμένο μὲ ἀληθινὰ ὀλικά, χωρὶς ψεύτικα ἐπιχόρια καὶ κλασικότητες, μὲ τὰ μεγάλα παράθυρά του, μὲ τὴν ἡλιόχαρη ἀλλή του, μὲ τὲς συμμετρικὲς αἰθουσὲς τοῦ στολιομένες ἀπ' τὴν τέχνη, πὸν θὰ μορφίτην αἰσηση μὲ τὰ ὄραματα τῆς φροῖσης, μὲ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τὰ μάγια τῆς διακοσμικῆς, ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, μὲ τὸ ἄκουμα τῆς ποίησης, τῆς μουσικῆς τοῦ τραγοιδιοῦ, πὸν παίρνει ἕνα ξεχωρο μέρος σὺν πρόγραμμα τοῦ νέου σχολεῖου. Ὅλα θὰ χαῖθεῦν τὲς μικρὲς ὑπαρξες μ' ἐυρύθυμια, καὶ ὁ παλμὸς αὐτὸς θάρᾶξῃ μέσα σὲς ψυχῆς μὲ τὴν ὀμορφιὰ ὀδηγήτρα στὴν ζωὴ, πὸν θὰ μᾶς φέρη σὺν ἀγαθὸ καὶ σὺν ἀληθινὸ, καὶ οἱ καλοῦνες αὐτὲς θὰ μπιῶν ἀπ' τὸ σχολεῖο καὶ σὺν σπῆτι καὶ τὸ σπῆτι θὰ φρομοιωθῇ μὲ τὸ σχολεῖο, τότες θὰ ἔχομε τὴν ἀρμονικὴ σύμπραξή τους.

Οἱ κοινωνικοὶ νομοθέτες θέλοντες σήμερα νὰποσάσουν τὸν ἐργάτη ἀπὸ τὸ καπελεῖο, πολεμοῦν πὸς νὰ τοῦ χαρίσουν ἕνα ὀμορφο σπιτάκι, πὸς νὰ τοῦ προμηθεύσουν καλαισθητα, γερά καὶ ἀπλά ἔπιπλα, νὰ ἐκλαίκεῦσιν τὴν τέχνη σὲ ὀλες τῆς τὲς μορφῆς νὰ νὰ διαδοθῇ πατοῦ σὺν λαό, γιὰ τὸ σὺν ἀγαπήση κανεῖς κάτι ἀφροσιώνεται.

Στὴν Ἐδρωπη παρῶμοιες μέριμες καταπαισθησε ἡ Πολιτεία καὶ ἡ ὀδιωτικὴ προποβουλία καὶ ἡ εἰεργετικὴ ἐπίδραση ἐπάνω σὲς μᾶζες φέρνει ὀλοένα ἐντυχιωμένα ἀποτελέσματα.

Ἡ τέχνη σὺν σχολεῖο μᾶς μὲ τὴν διδασκαλία τῆς ἰγογραφίας, τῆς πλαστικῆς, τῆς διακοσμικῆς, καὶ τῆς μουσικῆς, κρινεται πᾶς καὶ ἐγαρμύζεται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μελήματι τῆς ἐκπαιδευσης, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὲς πρῶτες τάξεις τῶν δημοτικῶν σχολεῖων.

Οἱ σημερινοὶ παιδαγωγοὶ δὲν θεωροῦνε σὺν ἕνα λούος τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα. Αὐτὰ δύνουν τὴν αὐτοπεποῖθησιν, ὀθηῶν σὲ δημιουργία, ἐδραιώνουν καὶ δυναμώνουν τὸν χαρακτήρα, καὶ ἐξευγενίζου τὸ αἰσημα. Μὲ τὴν μετὰληρη τῆς ὀμορφιάς πὸν μᾶς χαρίζει ἡ φροῖση καὶ ἡ τέχνη, πλαταίνου τοὺς ὀρίζοντάς μᾶς καὶ μᾶς βοηθοῦν μὲ τὲς πολέμορφες αὐτὲς ἐκδηλώσεις νὰ θροῦμε τὸν ἐαντόν μᾶς. Τὰ μαθήματα αὐτὰ, ἐκτός ἀπὸ τὰ διανοητικὰ ἀποτελέσματα πὸν ἔχου στὴν ἀνάπτυξη τοῦ νοῦ καὶ στὴν καλλιτεχνικὴν διαπαιδαγώγηση, παρῶσκονάζου καὶ τὸ ἄνθημα τῆς διακοσμικῆς μᾶς τέχνης καὶ ἔθνικῆς μᾶς βιοτεχνίας, μᾶς μὲ τὴν συνολικὴν εἰση κατεύθυνση προσμένεται καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ μᾶς ἀναγέννηση.

Ἀνωτυχῶς, πολὺ δνωτυχῶς, ἡ διδασκαλία τῶν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων σὺν σχολεῖα μᾶς ὑπολείπεται ἀγάνταστα καὶ εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπ' τὸν καλὸ δρόμο—οἱ καλοὶ μᾶς παιδαγωγοὶ τὸ ξέρουν καὶ πρέπει νὰ συντελέσουν σὺν ἀγίατα νάχρῆσομε ἀπὸ κεί πὸν πρέπει καὶ νὰ λείψου οἱ ἀναχρονισμοὶ, τὰ στροβοπατήματα καὶ οἱ δασκαλιομοὶ.

Κ. ΜΑΛΕΑΣ
ξωγράφος.